

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀλέφρι.

Τὸ διὰ τοὺς χοίρους προοριζόμενον ἄλευρον ἐκ κριθῆς ἢ ἀραβοσίτου, γενικῶς τὸ δευτέρως ποιότητος ἐνθ' ἄν.: "Ελα νὰ μοῦ ζυάσης καὶ γοῦρ'νάλευρο Πελοπν. (Βούρβουρ.) Φτοῦνο 'φτοῦ τὸ γοῦρ'νάλευρο σκουλήκισε Πελοπν. (Γαργαλ.) Ρίχνουμι ἄλισμα γιὰ γοῦρ'νάλιβρου, γιὰτὶ οὐ μύλους εἶν' 'ποὺ χαραῖς (= μὲ φρεσκοχαραγμένες τῖς μολόπετρες) Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. γιὰ ρμᾶς 4.

γουρουναιοφιή ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'ναλοιφή Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.) γοῦρ'ναλ'φή Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀλοιφή.

1) Τὸ χοίρειον λίπος, τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. γοῦρ'νάλειμμα 1, ἐνθα καὶ συνών., Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.): Φέτο τὴν περάσαμε καλὰ μὲ τῖς τσιγαρίδες καὶ τὴ γοῦρ'ναλοιφή Γαργαλ. 2) Ὁ παχύσαρκος ἄνθρωπος Εὐβ. (Στρόπον.): "Αμα θέλουνι νὰ ποῦνι κανένα πουλὺ παχεῖο, τοὺ λέρνι γοῦρ'ναλ'φή. Συνών. γοῦροῦν ἀνθρώπος 1.

γουρουναναθρεμμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) γοῦρ'ναθρεμμένος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γοῦρ'νουανθριμμένος "Ιμβρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοῦροῦν ἀναθρέφω.

Ὁ ἀνατραφεὶς ὥσπερ ὁ χοῖρος, ὁ ἀνάγωγος, ὁ ἀγροῖκος ἐνθ' ἄν.: Τί παιδία γοῦρουναναθρεμμένα ποὺ εἶναι! Πελοπν. (Μάν.) Συνών. γοῦροῦν ἀνθρώπος 2.

γουρουνανάλατος ἐπίθ. ἀμαρτ. γοῦρουνανάλατο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γοῦρ'νανάλατο Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀνάλατος.

Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., τὸ ἐκ τῆς νεφρικῆς χώρας τοῦ χοίρου λαμβανόμενον λίπος, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς φάρμακον ἐνθ' ἄν.

γουρουνάνθρωπος ὁ, πολλαχ. γοῦρουνάνθρωπους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γοῦρουνάνθρωπος Πελοπν. (Γαργαλ.) γοῦρουνάδρωπος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γοῦρ'νάθρωπος Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μαργέλ. κ.ά.) γοῦρ'νάνθρωπος Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἄνθρωπος.

1) Ὁ παχύσαρκος ἐνθ' ἄν. Συνών. γοῦροῦν ἀλοιφή 2. 2) Ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἄξεστος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Κέτειος γοῦρ'νάθρωπος ποὺ 'σαι, κέτεια καρτεράου ἀπὸ σέβανε Πελοπν. (Γαργαλ.) Παδρεύτηκε καὶ δὲ βερνᾷ καλὰ, ἐπῆρε ἓνα γοῦρουνάδρωπο Πελοπν. (Κίτ.) Συνών. γάιδαρος Β3, γαιδοῦρακας, γαιδουραναθρεμμένος, γαιδουράνθρωπος, γαιδουραράς, γαιδουραράς, γαιδουράτσος 2, γαιδοῦρι 5, γομαράνθρωπος, γομαρομαθημένος (εἰς λ. γομαρομαθαίνω), γοῦρουνάλειμμα 2, γοῦρουναναθρεμμένος, γοῦρουνᾶς, γοῦρουννοθρεμμένος, γοῦρουννομαθημένος, γοῦρουννόμουτρο 2, γοῦρουννομούτσουρος 2, γοῦρουννομύτης 2, γοῦρουννοπαιδεμένος, γοῦρουννοτόμαρο 2β, γοῦρουννόπετσα 2, γοῦρουννοπέτσι 3.

γουρουνάντερο τό, Ἀθῆν. γοῦρουνάδερο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γοῦρ'νάντερο Πελοπν. (Γαργαλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ. γοῦρ'νάντερου Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ.

(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἄντερο.

Τὸ ἐντερον τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Γιομίζουσι τὰ γοῦρουνάδερα, γιὰ νὰ κάμουνσι λουκάνικα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μι τὰ γοῦρ'νάντερα φκειάνουμ' λουκάτ'κα Στερελλ. (Σπάρτ.)

γουρουνάπιδο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀπίδι.

Εἶδος σκληροῦ ἀπίου, καταλλήλου μόνον πρὸς τροφήν τῶν χοίρων: Μὴ δὰ τρώ'ς ἐφκειὰ τ' ἀπίδια, γιὰτὶ δὲν ἀξίζουνε' εἶναι γιὰ τὰ γοῦρουνία, γοῦρουνάπιδα. Συνών. ξινόκολι, σκυλλάπιδο.

γουρουναποκριὰ ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'ναποκριὰ Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀποκριὰ.

Ἡ περίοδος τῶν ἀπόκρεων κατὰ τὴν ὁποίαν σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν.: Γοῦρ'νάκι μου, κοντεύουνε νὰ 'ρθουνε οἱ γοῦρ'ναποκριές, νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὰ μάτια μου! (νὰ μὴ σὲ βλέπω πλέον) Πελοπν. (Βερεστ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνο βδομάδα.

γουρουναράκι τό, ἐνιαχ. γοῦρουναράτ' Θεσσ. ('Ελασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦν ἀρι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν χοῖρος, τὸ χοιρίδιον ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γοῦροῦν ἀκι 1.

γουρουναράς ὁ, ἐνιαχ. γοῦρ'ναράς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρν. Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αράς.

Ὁ χοιροβοσκὸς ἐνθ' ἄν.: Συνών. γοῦροῦν ἀρης 1, γοῦρουνᾶς 1, γοῦρουνιάρης 1, γοῦρουννοβοσκός 1, γοῦρουννολόγος, γοῦρουννοτοσοπάνης, ντορμπάρης, χοιροβοσκός.

γουρουναρεῖο τό, Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. συβόσιον) Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 286 γ'ρουναρεῖο Μακεδ. (Βέρ. Βρία Δάφν.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Σάμ. γοῦρ'ναρεῖο Ἰκαρ. (Εὐδελ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρεῖο.

Χοιροστάσιον, στάβλος χοίρων, μέρος ἀκάθαρτον ἐνθ' ἄν.: Τί θὰ τοῦ κάνουμε 'δῶ γ'ρουναρεῖο; Σάμ. Γ'ρουναρεῖο τό 'κανις τοῦ σπὶτ' σ! Μ. Ἀσία (Κυδων.) Συνών. γκούτσα, γκουτσινοκούμασο, γούβα 6ε, γοῦρουννοκαλύβα, γοῦρουννοκάλυβο, γοῦρουννοκέλλι, γοῦρουννοκούμασο 1, γοῦρουννόλοτζιος, γοῦρουννομάντρα, γοῦρουννομάντρι, γοῦρουννόσπιτο 1, γοῦρουννόσταβλος, γοῦρουννοσταλεῖο 1, γοῦρουννότοπος, κουμάσι, λότζιος, ντορμπαρεῖο, χοιροκαλύβα, χοιροκάλυβο, χοιροκέλλι, χοιροκούμασο χοιρομάντρι, χοιροστάσι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γ'ρουναρεῖο Θεσσ. ('Ανατολ.)

γουρουνάρης ὁ, Πελοπν. (Αἴγ.)—Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. συβότης) Αἰν. γοῦρ'νάρης Ἡπ. (Πρέβ.)—Δ. Λουκοπ., Ποιὰ παιγνίδ. παίζουν τὰ Ἑλληνόπ., 132 γοῦρ'νάρ'ς Θεσσ. (Βα-

θύρρ. Μαυρέλ. Καλαμπάκ. Κρυόβρ. Πτελοπούλ. Τσαρίτσ. Φωτειν.) Θράκ. (Σκοπ.) Μακεδ. (Βροντ. Γήλοφ. Δασο-χώρ. Δεσκάτ. Έλάτ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αίτωλ. 'Α-καρναν. 'Αχυρ. Βερετάδ. Λεπεν. Σπάρτ. Φθιώτ. κ.ά.) γ'ρου-νάρ'ς Θεσσ. (Βαμβακ.) Θράκ. (Έλληνοχώρ.) Μακεδ. ('Ασ-σηρ. Βρία Σταν. Χαλκιδ.) Στερελλ. (Λαμ.) γ'ρ'νάρ'ς Θεσσ. (Μελιβ.) γ'ρούναρης Μακεδ. Θηλ. γουρουνάρισσα Λεξ. Γαζ. (εις λ. σ υ β ώ τ η ς, σ υ β ώ τ ρ ι α).

Έκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ ν ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ η ς. 'Ο τύπ. γ'ρ ο ὑ ν α ρ η ς κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -α ρ η ς προπαροξύτονα, ὡς γ ο ὑ ν α ρ η ς, φ ο ὑ ν α ρ η ς κ.ά.

1) 'Ο χοιροβοσκὸς ἐνθ' ἄν. : "Εχ' πολλοὶ γουρ'ναρ'-οὶς 'ς τοῦ γάβου Θεσσ. (Κρυόβρ.) Φέτον γ'ρουνάρ'ς εἶνι οὐ Δημητράδ'ς Θράκ. (Έλληνοχώρ.) Οὔτε γιὰ γουρ'νάρ'ς δὲ γάβ'ς ἰσὺ! Στερελλ. ('Αχυρ.) Τ' γουρ'νουκουπὴ 'ν φ'λάει οὐ γουρ'νάρ'ς Στερελλ. (Αίτωλ.) || 'Ασμ.

Βρὲ γουρ'νάρη παλαβέ, ποῦ 'ν ἡ γ'ρούνα ἡ κουλουβή; Στερελλ. (Αίτωλ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν α ρ ᾶ ς.

2) 'Ο βόσκων τὴν γ ο υ ρ ο ὑ ν α ν εἰς τὴν ὁμώνυμον παι-διάν (βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ο ὑ ν α 10) Θεσσ. (Βαθύρρ. Βαμβακ.) Πελοπν. (Αἶγ.) Στερελλ. (Αίτωλ. Λαμ. Φθιώτ.) — Δ. Λου-κόπ., Ποιὰ παιγνίδ. παίζουσι τὰ Έλληνοπ., 138 : Μεγάλη πρέπει νὰ εἶναι ἡ συντροφιά, γιὰ νὰ παίζουσι τὴ γουρούνα. "Ενας μπαίνει γουρ'νάρης μετὸν κλῆρο Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ ο υ ρ ο υ ν α ῖ ο ς, γ ο υ ρ ο υ ν ᾶ ς 2, γ ο υ ρ ο υ ν ῖ ᾶ ρ η ς 2. 3) 'Ο ἀγροῖκος, ὁ ἄξεστος Μακεδ. (Δε-σκάτ. Τριφύλλ. κ.ά.) : 'Αρὰ γουρ'νάρ', δὲ ξέρ'ς οὔτε νὰ γράφ'ς 'ν ὑπογραφή σ'! Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ᾶ ν θ ρ ω π ο ς 2. 4) 'Ο πλανήτης ἀστήρ 'Αφροδίτη Στερελλ. (Βερετάδ. Σπάρτ.) : Βγῆμι οὐ γουρ'νάρ'ς κί σὺ ἄ'μᾶς ἀκόμ'; Σπάρτ. Συνών. ἄ σ τ ρ ο τ ῆ ς α ὐ γ ῆ ς, ἄ σ τ ρ ο τ ῆ ς ἡ μέρας, ἄ σ τ ρ ο α ὐ γ ι ν ὸ, α ὐ γ ε ρ ι ν ὸ ς.

γουρούναρος ὁ, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. 'Ηλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Ν. 'Εστ. 22 (1937), 118.

Έκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ ν ι καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -α ρ ο ς.

'Ο μεγάλος χοῖρος ἐνθ' ἄν. : 'Σ' τίς γουρ'νοσφαξὲς θὰ σφάξω ἓνα γουρούναρο, ποῦ θὰ περάσῃ τίς ἑκατονεῖκοσι ὀκάδες Πελοπν. (Γαργαλ.) Μωρέ, φτοῦνος ὁ γουρούναρος εἶναι ὅ,τι πρέπει τώρα γιὰ πασιτωτὸς Πελοπν. (Βερεστ.) Νὰ 'βλεπες, μωρὲ Λένη, ἓνας γουρούναρος ἴσα με 'κεῖ -πάνω Ν. 'Εστ. 22 (1937), 118. Συνών. γ ο ὑ ρ ο υ ν ο ς 1.

γουρουνᾶς ὁ, 'Αττικ. Βιθυν. (Πιστικοχ.) Μακεδ. (Φλόρ.) Πελοπν. (Αἶγ. Κλειτορ.) — Λεξ. Γαζ. (εις λ. χ ο ι ρ ο β ο σ κ ὸ ς) Βλαστ. 285 Πρω. Δημητρ. γουρ'νάς Εὐβ. ('Αγία 'Ανν. Βρύσ. Λιχὰς Στρόπον.) Μακεδ. (Βογατσ.) Στερελλ. ('Αράχ.) γ'ρουνᾶς 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Δο-ξᾶτ.) 'ουρουνᾶς Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ ν ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶ ς.

1) 'Ο χοιροβοσκὸς 'Αττικ. Βιθυν. (Πιστικοχ.) Εὐβ. ('Αγία 'Ανν. Βρύσ. Λιχὰς Στρόπον.) 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βο-γατσ. Δοξᾶτ. Φλόρ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Αἶγ.) Στερελλ. ('Αράχ.) — Α. 'Εφταλ. Μαζώχτρ., 42 — Λεξ. Γαζ. (εις λ. χ ο ι ρ ο β ο σ κ ὸ ς) Βλαστ. 285 Πρω. Δημητρ. : Εἶναι γουρ'νάς. Ξέρεις τί λεφτὰ βγάλ-λει; Βρύσ. Γουρουνᾶς δὲ βαί'ν κανένας σήμιρα (δὲ βαί'ν = δὲν ἀναλαμβάνη ἐ-

πὶ μισθῷ) Πιστικοχ. Θὰ βάλουμε 'ς τὰ σπίτια μας καὶ τὴν ψυχοπαῖδα τῆς γουρουνῆς Α. 'Εφταλ., ἐνθ' ἄν. || Αἶνιγμ.

'Ο τράος πύργον ἤχτισε, | γι' ὁ βοῦς τὸν ἐθεμέλιωσε
γι' ἄ' τοῦ σιδέρου τὴν αὐλὴ | ὁ 'ουρουνᾶς ἐπέρασε

(τὸ ὑπόδημα) 'Απύρανθ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν α ρ ᾶ ς. 2) 'Ο βόσκων τὴν γ ο υ ρ ο ὑ ν α ν εἰς τὴν ὁμώνυμον παιδιάν (βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ο ὑ ν α 10) Πελοπν. (Αἶγ.) Συνών. γ ο υ ρ ο υ ν α ῖ ο ς, γ ο υ ρ ο υ ν ᾶ ρ η ς 2, γ ο υ ρ ο υ ν ῖ ᾶ ρ η ς 2. 3) 'Ο ἄξεστος, ὁ ἀγροῖκος τοὺς τρόπους Εὐβ. (Βρύσ.) Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ᾶ ν θ ρ ω π ο ς 2. 4) 'Ο ἔμπορος χοίρων Πελοπν. (Κλειτορ.) : "Ερχονται οἱ γουρουνᾶδες μετ' λογιῆς λογιῆς γουρούνια.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουρουνᾶς 'Αθῆν. Γουρ'νάς Εὐβ. (Αἰδηψ. Λιχὰς) Στερελλ. ('Αράχ.) Γ'ρου-νᾶς 'Ηπ. (Μέτσοβ.) Μακεδ. (Λιτόχ. Σέρρ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ τοῦ Γουρουνᾶ Μῆλ. Τοῦ Γ'ρουνᾶ τ' ἀβέλι Πελοπν. (Μάν.)

γουρουνάσκι τό, Πελοπν. ('Αργ. Λάστ.) γουρουνά-δᾶ' 'Ηπ. γουρ'νάσκι Πελοπν. ('Αρκαδ. Δίβρ. 'Αχαῖα) γ'ρουνάδᾶ' 'Ηπ. (Κουκούλ. κ.ά.)

Έκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ ν ι καὶ ἄ σ κ ῖ.

'Ασκὸς ἐκ δέρματος χοίρου ἐνθ' ἄν. : 'Εγινόμεσε δυνὸ γουρ'νάσκια πίτουρα γιὰ τσι κότες Πελοπν. (Δίβρ.) || Φρ. 'Απὸ γουρουνάσκι ἤπιες ποτὲ κρασί; (ἐπὶ φιλαργύρου ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται τις νὰ ἀποσπάσῃ βοήθειάν τινα) Πελοπν. ('Αργ. Λάστ.) 'Απὸ γουρ'νάσκι δὲ θὰ πιῆς κρασί (ἀπὸ κακοανατεθραμμένον δὲν ἀναμένεις καλὴν συμπερι-φορὰν) Πελοπν. ('Αρκαδ.) || Παροιμ. Τοῦ γουρουνάδᾶ' κρασάδᾶ' δὲ γένιτι (ἡ πονηρὰ φύσις δὲν μεταβάλλεται εἰς ἀγαθὴν) 'Ηπ. Συνών. παροιμ. Τοῦ γουρ'νουδέρμα-του δὲ γίνιτι κρασουδέρματος. Συνών. γ ο υ ρ ο υ ν ο δ έ ρ μ α τ ο, γ ο υ ρ ο υ ν ο π ε ρ ι λ ο γ ῆ, γ ο υ ρ ο υ ν ὸ π ε τ σ α 1, γ ο υ ρ ο υ ν ο π έ τ σ ι, γ ο υ ρ ο υ ν ο τ ὸ μ α ρ ο, χ ο ι ρ ο δ έ ρ μ α τ ο, χ ο ι ρ ο π έ τ σ ι.

γουρουνάφτης ἐπίθ. Πελοπν. (Πυλ.) γουρ'νάφτης Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μη-λιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Έκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ ν ι καὶ ἄ φ τ ῖ.

'Ο ἔχων ἀκάθαρτα τὰ ὠτα ἐνθ' ἄν. : Ποτέ του δὲν πλύ-θηκε, μὴ βγῇ ἡ βάπτισή του ὁ γουρουνάφτης. Τ' ἀφκιά του ἔχουνε ἓνα γόνα σκόρτσα (ἀφκιά=ἀφτιά, σκόρτσα=ἀκα-θαρσία) Πελοπν. (Πυλ.) Φέγα μακριὰ 'πὸ 'φτοῦνονε τὸ γουρ'νάφτη, ποῦ βρωμάει 'πὸ τὴν ἀπλυσὰ Πελοπν. (Δίβρ.) Εἶναι ἓνας γουρ'νάφτης, ποῦ 'χει νὰ παστρέψῃ τ' ἀφκιά του ἀπόντας βαπτίστηκε Πελοπν. (Κοντογόν.) Συνών. σ κ ο υ λ ῆ κ ἄ φ τ η ς.

γουρουνέας ὁ, Μ. Στεφανίδ., Λαογρ. 10 (1929|32), 197 ἀγουρ'νέας Πελοπν. (Λακων.) ἀσγουρνεός Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Έκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο ὑ ν ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ α ς.

Τὸ φυτὸν Οὐρόσπερμον τὸ πικριοειδὲς (Urospermum picrioides) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) ἐνθ' ἄν. : 'Εμάζεψα ἀπὸ τὸ πλάγιο ἀσγουρνεούς νὰ μαγερέψου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. ἀ γ ρ ι ο ξ ο χ ὸ ς 2, γ ο υ ρ ο υ ν έ λ ι 2, π ι κ ρ α λ ῖ δ α, χ ο ι ρ ι ν ῖ ᾶ, χ ο ι ρ ο β ᾶ ρ ο, χ ο ι ρ ο β ὸ τ α ν ο, χ ο ι ρ ο λ α ῖ μ ι, χ ο ι ρ ο σ ε ρ ῖ δ α, χ ο ι ρ ὸ χ ο ρ τ ο, χ ο ι ρ ο υ ν ῖ ᾶ.